

Snuitje

‘Snuitje,’ las Ellen voor.

Het voelde gek om iemand anders dan Ludwig dat woord te horen uitspreken. Toen hij en ik nog samen waren, zeiden we het soms wel twintig keer per dag tegen elkaar. Op de bank, met mijn voeten op zijn schoot. Als afscheid bij de poortjes van het station. Zelfs tijdens de seks. Ons koosnaampje had altijd aangevoeld als een kind: iets dat enkel van ons tweeën was.

En nu eigende Ellen het zichzelf zomaar toe.

‘Kijk dan,’ zei ze. ‘Daar staat *snuitje* geschreven. Op die muur.’

‘O,’ zei ik opgelaten. ‘Gek.’

‘Ja. Random, toch? Meestal zijn het van die vage, onleesbare teksten.’

Voor het eerst die herfst was het koud buiten. Ik moest echt een nieuwe jas kopen, zei ik tegen mezelf. Zo’n lang, slaapzak-achtig model waarin ik mezelf als een mol kon ingraven.

Normaal zou ik een oppervlakkig onderwerp als graffiti met alle liefde hebben uitgesmeerd over onze hele lunchwandeling. Ik hield van de veiligheid die inhoudsloze gesprekken boden. Maar het woord, op deze plek - en vooral Ellens constatering ervan - had iets bedreigends. Alsof we samen in een spiegel keken waarin enkel mijn reflectie te zien was.

Ellen liet een stilte vallen. Er zat eiersalade rondom haar mond.

‘Je hebt...’ gebaarde ik naar mijn gezicht, want ik wist niets anders om te zeggen. Het duurde even voordat ze me snapte.

‘Ei,’ maakte ik af.

‘O. Op m’n snuitje. Hal!’

Ik grinnikte mee, omdat ik wist dat dat in deze situatie van me werd verwacht. Lachen met collega’s is gezond, zegt Ellen altijd. En ze heeft vast gelijk, als HR-medewerker. Maar voor mij zijn collega’s gewoon een veredelde vorm van huisgenoten: vreemdelingen met wie je geforceerd tijd moet doorbrengen. Je gedooft ze omdat je iets wilt van de plek waarin jullie samen bestaan. Een dak. Geld. Het gevoel dat je ergens bijhoort.

Toen ik vier uur later mijn laptop afsloot en mok omspoelde, betrapte ik mezelf erop dat ik het voorval alweer bijna was vergeten. De angst die ik aanvankelijk had gevoeld was gaan liggen, als een overkokende pan waarvan het gas net op tijd wordt uitgedraaid.

Toch wierp ik buiten een laatste, voorzichtige blik op het muurtje. In het donker waren de letters niet meer te lezen. Met moeite onderdrukte ik de neiging om er alsnog naartoe te lopen en in het licht van mijn mobiel te checken of ik het handschrift herkende. Ludwigs scheve *s*. Zijn wijde *t*, als een half anker.

De volgende dag introduceerde ik een nieuwe wandelroute.

‘Ik ben dat oude rondje zat,’ zei ik tegen Ellen, ook al stelde ze geen vragen toen ik linksaf sloeg in plaats van rechts.

‘Snap ik,’ antwoordde ze. ‘Afwisseling is heel belangrijk.’

‘Ja. En deze route is veel groener.’

Ellen knikte, en de rest van de wandeling ging het over haar nieuwe bakfiets. De kust is veilig, dacht ik tevreden. Er is niets aan de hand.

Maar acht wandelingen later stonden we toch weer naast de graffiti-muur. Het was mijn eigen domme fout: als een volgzame hond zonder verscherpte zintuigen was ik achter Ellen aangelopen. Blijkbaar had ze besloten dat het opnieuw tijd was voor afwisseling.

Het woord was gegroeid in mijn afwezigheid.

Snuitjesnuitjesnuitjesnuitjesnuitjesnuitjesn- stond er nu, alsof iemand er elke dag een paar letters aan toevoegde.

Daaronder iets kleins, vluchtig opgekrabbeld als een kattenbelletje.

Kom bij me terug, 10-10. 2:00.

Een datum en een tijdstip. Een uitnodiging. Of eigenlijk meer een bevel. Hoe kon Ludwig weten dat ik dit zou zien? Omdat hij wist dat ik hier werkte, blijkbaar. Maar hoe was hij daar achtergekomen? En waarvan was hij dan allemaal nog meer op de hoogte?

Duizelig stapte ik met twee treden tegelijk de trap op. Pas halverwege de brug haalde Ellen me in.

‘Gaaf het?’ vroeg ze. ‘Je bent helemaal rood.’

‘Wat? O. Dat komt door m’n nieuwe jas, denk ik.’

‘Die is ook veel te warm voor deze tijd,’ zei ze afkeurend. ‘Het is nog geen winter, hè.’

‘Nee, I know,’ zei ik. Het was pas oktober. Zeven oktober, om precies te zijn. Drie dagen voordat Ludwig me wilde zien.

Thuis dacht ik na over mijn keuzes. Het waren er maar twee: niet komen opdagen of wel. Pas als ik voor die laatste keuze ging, openbaarde zich een waaier van ontelbare, mogelijke uitkomsten.

Je doet het gewoon, besloot ik. Je gaat erheen en dan zul je zien dat het helemaal niets met jou te maken heeft. Het is één groot misverstand. Er staat niemand bij dat muurtje op je te wachten, let maar op.

Zo bracht ik de uren door tot tien oktober, en toen de datum was aangebroken verliet ik het kantoor als laatste en checkte ik in bij een goedkoop hostel in de buurt.

Ik voelde me verloren. Moest ik mijn haar kammen? Een parfum opdoen? Iemand laten weten wat ik van plan was? Maar wie dan? Ellen zou het toch niet begrijpen. En verder kon ik niemand bedenken. Vanaf het opgemaakte bed staarde ik naar het plafond en dwong ik mezelf om niet in slaap te vallen. Ik dronk een flesje gin uit de minibar op. Daarna nog een.

Langzaam werd het 01:40.

Ik kwam overeind, strekte mijn benen, liep de draaideuren van het hotel uit en begon aan de wandeling naar de ontmoetingsplek. In de ruiten van verlichte etalages ving ik een glimp op van mezelf. Weggedoken in mijn dikke jas leek ik net op een grote, logge rups. Een insect van de nacht. Wat stond me te wachten, als ik hem straks weer zou zien?

‘Snuitje,’ zouden we elkaar waarschijnlijk begroeten, ‘hey, snuitje.’

Ik wilde dat woord weer uit zijn mond horen. Zien hoe zijn lippen en tong de letters één voor één van een klank voorzagen. Het zou voelen als thuiskomen. Als klaarkomen. Of misschien nog wel het meest als naar beneden storten in een bodemloze, oneindige put.

Naar alles daarna kon ik alleen maar gissen.